

משפטים

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 667 במדרשת "ברינתה יקצורו", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, השבוע יתקיים השיעור ביום ד' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 555 שנה י"ב העלון מוקדש לע"נ הרה"ג יעקב אדלשטיין זצ"ל כ"ב שבט תשפ"ב

משפטים - תוכן ענייני הפרשה

999 ה'תשפ"ב

- א. הלכות עבד עברי, עבד נרצע, ואמה עבריה (כא א-יא).
- ב. משפט רוצח במזיד וגלות רוצח בשוגג לעיר מקלט.
- ג. עונש החובל באביו ובאמו, הגונב נפש, ומקלל אביו ואמו.
- ד. תשלומי אדם שהזיק (נזק, שבת, ריפוי, צער ובושת), דיני ממית עבדו, דין דמי ולדות, ויציאת עבד כנעני בשן ועין שהשחית אדונו.
- ה. דיני שור תם ושור מועד שהרגו אדם, עבד ובהמה, חיוב החופר בור או המסיר כיסוי בור בתשלום נזקי הבור.
- ו. דיני הגנב, ותשלומי הגונב שור ושה (כפל) וטבחו או מכרו (ארבעה וחמשה).
- ז. דיני תשלומי נזקי בהמות בשן ורגל ונזקי האש.
- ח. דיני השומרים ושבועתם: שומר חנם, שומר שכר, שואל ושוכר.
- ט. דיני המכשף ועובד עבודה זרה (כב, יז-יט).
- י. איסור לצער גר, אלמנה ויתום בדיבור ובמעשה, והעונש.
- יא. איסור למלווה לנהוג כנושה, איסור רבית, ודיני משכון.
- יב. האיסור לקלל (כל אדם, ובדאי שלא את החשובים יותר ממנו שבעם ישראל).
- יג. שלא לאחזר נתינת תרומה ביכורים ובכור.
- יד. איסור טריפה (ונתינתה לכלב - כהכרת הטוב) איסור קבלת לשון הרע.
- טו. הלכות עדות, והלכות הסנהדרין.
- טז. השבת אבידה, איסור שקר, ואיסור קבלת שוחד.
- יז. אזהרה נוספת שלא ללחוץ את הגר.
- יח. מצות שמיטה, ואיסור הזכרת ונתינת כבוד לעבודה זרה.
- יט. שבת, פסח, ביכורים, וסוכות. איסור בשר בחלב.
- כ. הבטחות ה' בכיבוש ארץ ישראל, וברכותיו אם ישמרו את התורה.
- כא. פירוט סדר קבלת התורה - נעשה ונשמע, ברית התורה. עליית משה רבינו להר סיני לארבעים יום.

פנתחת הפרשה (כא, א-ב): "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם... כי תקנה עבד עברי..." וברשי: "ואלה המשפטים" - כל מקום שנאמר 'אלה' פסל את הראשונים, 'ואלה' מוסיף על הראשונים. מה הראשונים מסיני, אף אלו מסיני. עכ"ל.

בני ישראל נתעלו והתרוממו בהר סיני למעלות הנשגבות ביותר. הקב"ה פתח להם את שבעת הרקיעים והכול נפרש ונגלה לנגד עיניהם. הם זכו לגילוי שכינה ושמעו את קול ה' בהדר, מהדהד מסוף העולם ועד סופו: "אנכי ה' אלקיך".

בעודם מצויים ברום מעלתם, מן הראוי היה שהמצוות שיצטוו עליהן מיד לאחר מכן יעסקו בעניינים מרוממים ונעלים, כגון מצות "קדשים תהיה" וכדומה. אך לא כך היה. מיד לאחר מעמד הר סיני באה התורה וציוותה את עם ישראל שורה של מצוות שהצד השווה שבהן הוא שכולן עוסקות בדיני ממונות ובעניינים שבין אדם לחבירו.

לכאורה קשה, גם אם באה התורה להורות לנו על חומרתם של דיני ממונות ועל חשיבותם ומעלתם של העניינים שבין אדם לחבירו, מדוע מכל אותן מצוות המובאות בפרשת משפטים בחרה התורה לפתוח דווקא במקרה של אדם הנמכר בגניבתו?! הלא לכאורה מן הראוי היה לפתוח פרשה זו במצווה שתלמד אותנו על דרך ההנהגה הראויה בין אדם לחבירו, כגון מצות "אם פקד תלך את עמי" (כב, כד) וכדומה! אלא, משל למה הדבר דומה? לאדם שהיו לו עשרה בנים. תשעה מהם הלכו בדרך הישר וגדלו להיות תלמידי חכמים יראי אלוקים, ורק הבן העשירי סר מן הדרך, התחבר עם ריקים ופוחזים ולמד מדרכיהם הנלוזות, עד שיום אחד העז לשלוח יד בממון הזולת. מיום שראה האב את בנו נוטה מן הדרך, לא ידע מנוח לנפשו. את כל עיתותיו הקדיש לבנו, בניסיון למנוע את המשך התדרדרותו ולהעלותו מחדש על הדרך הסלולה והישרה שסלל לבניו. כשנודע לו כי בנו הסתפח לחבורה של ריקים ופוחזים, שינס מותניים והגביר את מאמציו להציל את בנו מידיהם ולהשיבו לדרך הישר.

כאשר יום אחד באו הוודיעו כי תפסו את בנו במעשה גניבה, הגביר עוד יותר את מאמציו והקדיש את כל ימיו ולילותיו למען בנו הסורר. מאז חייו לא היו חיים. כל שיחו ושיגו היו אך ורק בעניין בנו, ונפשו הייתה עגומה ודואבת. מכריו ורעיו שראוהו בצערו פנו אליו ואמרו: "מה לך כי תפנה את כל זמנך וכוחותיך אך ורק למען בנך שסרח? הלא ה' זיכה אותך בתשעה בנים הגונים וישרים המנחילים לך רוב נחת, מדוע לא תתפנה אליהם ותתענג מהליכותיהם וממעשיהם הטובים?" השיב להם: "כן כן, אבל מה עושים עם הגנב"??

מעתה יבואר מדוע פתחה התורה בדין עבד עברי, היינו באדם שגנב ואין לו במה להשיב את גניבתו, שבית דין מוכרים אותו לעבדות. קודם כל יש לעסוק במקרהו של אדם שנטה מן הדרך והעז לשלוח יד בממון הזולת, להורות על דינו ועל תיקון חטאו, ורק לאחר מכן תפנה התורה לעסוק בשאר המצוות והעניינים שבין אדם לחבירו.

מזה נילמד שהבסיס לקיום כל חברה הוא בין אדם לחבירו! הגמרא (בבא קמא ל) אומרת: אמר רב יהודה, האי מאן דבעי למהוי חסידא לקיים מילי דנזיקין. רבא אמר: מילי דאבות, ואמרי לה: מילי דברכות.

מבאר המהרש"א (בחדושי אגדות שם) שחסיד צריך להתאמץ ולהיות מושלם בשלשה תחומים: בין אדם לחבירו, בין אדם לעצמו, ובין אדם למקום. 'מילי דנזיקין' - זהו התחום שבין אדם לחבירו. 'מילי דאבות' - מתייחס להשלמת המידות ולתיקון האדם עצמו. 'ומילי דברכות' - הכוונה לקשר של האדם עם ריבונו של עולם - בין אדם למקום.

שבת שלום

מעלת ראש חודש אדר

1. בספר 'דבר נחמד' (להגה"צ רבי שריה דבלצקי זצ"ל) הביא: "קיבלנו ממורנו רבי חיים ויטאל ז"ל כי צריך אדם ביום משמרת ראש חודש אדר לקרוא את התהילים כולו, והוא סגולה לתיקון הנשמה, ויש בו עוד כמה סודות טמירים, ורצוי שביום זה יתאספו יראי ה' ויעשו תיקון זה".
2. אמר ה'חזוה' מלובלין זי"ע (דברי אמת תרומה) כי יום ר"ח אדר הנו גדול עד מאוד, כדברי הגמרא (ביצה טו): "הרוצה שיתקיימו נכסיו, יטע בהן אדר", יתפלל על זה בראש חודש אדר, דאז יפלה ה' את תפילתו ויקבל אותה. ועוד רמזו על כך: 'אדיר במרום ה', התפילה של חודש אדר (אדיר במרום ה') - נעשית כולה רחמים ויתקבלו דבריו.
3. כתב ה'צמח צדיק' בשם ה'אהבת שלום' כי ראש חודש אדר הנו ראשי תיבות: ר'עוא ד'רעון א'שתכת, שכל החודש כולו הינו עת רצון, לפעול ישועה ורחמים.

"וכי יפה איש את עין עבדו או את עין אמתו ושחתה לחפשי ושלחנו תחת עינו"

(כא, כו) - **צדקתך צדק לעולם!**

כתב רבנו **הבן איש חי** זצ"ל בספרו "בן יהודע" (ברכות ה): אנשים רבים תמהים ושואלים מדוע הקב"ה מביא לעולם אנשים שהם בעלי מומים בגופם ובנפשם, ומדובר בתינוקות שאך זה נולדו, ולכאורה מה חטאם ומה פשעם? והתשובה לכך, שנשמות אלו פגמו וחסאו בדברים מסויימים, והם צריכים תיקון וכפרה למעשיהם, והקב"ה ברחמיו שוב מוריד לעולם את אותן נשמות בגלגול, וזאת על מנת שיתקנו את מעשיהם הרעים. אלא שהקב"ה חושש שמא שוב יחסאו בעולם הזה ונמצאו מקלקלים במקום שיתקנו! ועל כן הקב"ה בטובו הגדול וברוב רחמיו מוריד את נשמתם אל העולם הזה בתוך גוף עם מומים וחסרונות, וזאת כדי שלא יוכלו לעשות עבירות ככל העולה על רוחם חלילה, ונמצא שהמומים שנולדו עימם הרי הם לטובתם.

וזו כוונת התורה לרמוז באומרה: **"וכי יפה איש את עין עבדו"** - זה הקב"ה, המביא לעולם נשמות של אנשים בעלי מום וחסרון. ומדוע ה' עושה זאת? **"לחפשי ושלחנו תחת עינו"** - בזכות מומים אלו זוכה אותה הנשמה לכפרה ולתיקון למעשיה הרעים, ובזה יוצאת היא לחופשי ולחירות עולם! ומכאן נלמד שכל מה שעושה הקב"ה - הכול לטובה, ואף אותם אנשים בעלי מומים, אין זה אלא לטובת נפשם ונשמתם!

"לא תשא שמע שוא אל תשת ירך עם רשע להית עד חמס" (כג, א) - **והרמו לקריאת שמע**

ביאר הצדיק רבנו יעקב אביחצירא זיע"א את הפסוק בדרך הרמז וכתב: המילה **"שמע"** - רומזת לקריאת שמע, וידועים דברי מרן רבי יוסף קארו זצ"ל, שכתב (או"ח סי' ס' סעיף ה'): הקורא את שמע ולא כיוון לבו בפסוק ראשון - לא יצא ידי חובתו.

ובגמרא (ברכות טו): אמרו חכמים שצריך לדקדק היטב באמירת קריאת שמע ולהגות את אותיותיה כראוי, וכן נפסק להלכה שצריך לקרוא קריאת שמע עד סוף השעה השלישית מתחילת היום. ועל זה הזהירה התורה ואמרה: **"לא תשא שמע שוא"** - אל תקרא קריאת שמע בקלות ראש ובחוסר כוונה, כי בכך קריאת שמע זו הרי היא לשוא ולחינם, ולא זו בלבד אלא שהעושה כן הרי הוא נותן כח וחיזוק לכוחות הטומאה והסטרא אחרא, ולכן המשיכה התורה והזהירה: **"אל תשת ירך עם רשע"**! - כלומר, אל תיתן יד וסיוע לצד הטומאה חלילה.

ואפשר עוד לומר, בפסוק הראשון של קריאת שמע, האות **"ע"** של המילה **"שמע"** היא כפולה משאר האותיות, וכן האות **"ד"** במילה האחרונה **"אחד"** גם היא כפולה משאר האותיות, וביחד יצא - **"עד"** כלומר: **"להית עד חמס"**.

והדברים מרעישים ומחייבים! יהודי יכול להקפיד לבוא מידי יום ביומו אל בית הכנסת לתפילת שחרית, ואף לקרא קריאת שמע בצוותא עם הקהל, אולם כאשר יגיע יהודי זה לשמיים לאחר מאה ועשרים ויטייב לפני בית דין של מעלה, הרי שייתכן שלא יחשיבו לו למצווה את קריאת השמע שקרא, ומדוע? מפני שאמר אותה לאחר זמנה! או מפני שקרא אותה בלי לדקדק באותיותיה! ונמצא שקרא קריאת שמע לחינם ולשווא חס ושלום! הבה נתחזק במצוות קריאת שמע ונקבל עלינו עול מלכות שמים כראוי!

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" (כא, א)

- **זה נוגע גם לכל אחד**

הקשה האור החיים' הקדוש זיע"א: מדוע בחרה התורה בלשון זו? והלא ראוי היה לכתוב: **"ואלה המשפטים אשר תלמד אותם"**. אלא השיב הצדיק: ידע הקב"ה שבשעה שמה יאמר להם שחייב אדם לשחרר את עבדו העברי כעבור שש שנים מיום קנייתו, יהיה קשה בעיניהם הדבר, כי מי ירצה לשחרר את עבדו לחופשי לאחר ששילם עליו טבין ותקילין? ולכן רמז הקב"ה למשה ואמר לו: **"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם"**, כלומר תודיע להם שהדבר נוגע להם, כי כל אחד מהם עלול בבוא היום להימכר לעבד, שהרי לא לעולם חוסן. ואם כן, כדאי להם לקבל זאת עליהם בשמחה, כי יתכן שבעתיד הם בעצמם יהיו עבדים, ואז בוודאי ירצו שישחררו אותם בתום שש שנים, ולכן עתה ישחררו הם את עבדיהם בשמחה לאחר שש שנים!

והלך נפלא ועצום! רבים מאיתנו חושבים שדברים מסויימים אינם נוגעים להם, ומה אכפת להם! אך האמת היא שמה שאדם עושה - לעצמו הוא עושה! ומסופר בגמרא (בבא קמא נ.) אודות אדם שהיה מנקה את שדהו מאבנים ומשליך את האבנים לרחובה של עיר, במקום שרבים הולכים בו.

גער בו זקן חכם ואמר לו: **"למה אתה זורק את האבנים אל הרחוב? והלא עלול אתה להיפגע מהן!"** אך אותו האיש המשיך בשלו... והנה כעבור זמן, נאלץ האיש למכור את שדהו והיה מהלך ברחוב העיר, ולפתע נתקלה רגלו באחת האבנים שהוא עצמו השליך, ומעד ונפל ושר את רגלו.

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" (כא, א)

- **סדר גלגולי הנשמות**

מובא בזוהר הקדוש (ח"ב צד): אמר רבי שמעון בר יוחאי: **"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם"** - זהו סדר גלגולי הנשמות שתלמד אותם!

ומעשה ביהודי צדיק וישר אשר כל ימיו היה עוסק בתורה מתוך דוחק ומחסור, וזכה האיש שגם אשתו היתה אשת חיל, צדקת ותמימה, והיתה עומדת לצידו במסירות, ומסתפקת במועט כדי שיוכל לשקוד על תלמודו בנחת ובשלווה. והנה כאשר גדלו הילדים אמרה לבעלה: **"הנה ילדינו גדלו וצריך לחתן אותם, אך אין בידינו פרוטה. אנא גש אל הצדיק רבי ישראל בעל שם טוב, אשר רבים נושעו מברכותיו, ותבקש ממנו ישועה וברכה גם לנו!"** הסכים האיש, ניגש אל הצדיק וביקש ממנו ישועה וברכה, ובאותה הזדמנות התלונן האיש באוזני הבעל שם טוב על מר גורלו ועל אשר נגזר עליו משמיים לחיות חיי צער ומחסור...

לשמע דבריו אמר לו הבעל שם טוב: **"סע לעיר פלונית ותשאל שם אודות איש פלוני, וממנו תקבל עצה ופתרון"**. נסע האיש והגיע לאותה העיר, שאל וחיפש את האדם שהבעל שם טוב שלחו אליו, אך איש לא הכירו...

לבסוף פגש בו זקן אחד ואמר לו: **"איש זה שאתה מחפש נפטר לפני למעלה משישים שנה! ומלבד זאת, הרי היה רשע מרושע, ומה לך ולו?"** חזר האיש אל הבעל שם טוב וסיפר לו את כל הקורות אותו. חיך הצדיק לעומתו ואמר: **"דע לך כי אתה הוא גלגולו של אותו רשע, וכדי לכפר על מעשיך הרעים נגזרו עליך חיי עוני, ומה לך כי תלין על הקב"ה"?!...**

”בַּמַּעֲשֵׂה לְבַנַּת הַסְּפִיר וּכְעֶצֶם הַשְּׂמִימִים לְטֹהַר” (כד, י) - תודה על הכל – סיפור מרגש

באחד הימים שוחח עמי בפלאפון יהודי חביב, אשר ביקש ממני לבקר איש צעיר המאושפז במוסד הסיעודי ”בית רבקה” בפתח תקווה. ”אדון לוי, אני מבטיח לך שתוך זמן קצר תעבור חוויה רוחנית מכוונת ועדיף שלא אספר לך על כך. תגיע ותתרשם”. באתי, הצצתי, נפגעת. אין מה להאריך יותר, מכאן ואילך תוכלו לקרוא את מילותיו של אלון עצמו, אשר נכתבו במאמץ אדיר במחשב האישי שלו. תשאלו הכיכד? הרי רגליו אינן מתפקדות, ידיו וכפות אינן זזות.

ובכן, על אפו מונחת מדבקה עגולה קטנטונת, על מחשבו מונחת מצלמה קטנה אשר מתמקדת בנקודת הכסף שבאפו, וזו מחזירה קרן למסך המחשב. אלון, בנענועי אפו מניע את הקרן ימינה שמאלה מעלה מטה ומפעיל את מחשבו, כותב מאמרים, שולח מיילים, קורא המון דברי תורה, ומגיב לכל הפונים אליו ובמחשב, והן בפלאפון האישי שלו.

הנה מילותיו לפניכם, הן ברורות ונפלאות, ומעוררות אמונה באופן בלתי רגיל: שלום, שמי אלון פז. כיום אני בן 38, נולדתי והתגוררתי בעיר הוד השרון. נולדתי כתינוק עם נכות ברגליים ותפקודתי כעצמאי, הולך כמה צעדים, נוהג, כותב, אוכל. לפני כשש שנים, כנכה, נהגתי במכונית תואמת את מגבלותיי ועברתי תאונת דרכים קשה.

כתוצאה מהתאונה השתתקתי לחלוטין בכל חלקי גופי. בעקבות התאונה שעברתי, אמונתי בבורא עולם התחזקה עוד יותר. כיום אני מעביר את זמני בלימוד תורה בעזרת רבנים ואנשים טובים שמגיעים אלי, וגם עם חברים שבאים לבקר ולארח לי חברה. אני שוכב בחדר פרטי וכמעט לא יוצא ממנו ואני מעסיק את עצמי בתפילות ולימוד רוב הזמן. ברשותכם, אשתף אתכם בדרך שבה אני מתמודד עם מצבי, בעזרת הכוחות שאני שואב מהאמונה שמחזיקה אותי ונותנת לי את הרצון לחיות ולהמשיך הלאה. אני מקווה שתחזקו מדבריי ותחזקו גם את האחרים. אדם ממוצע שקורה לו משהו הכי קטן מיד הוא אומר או זועק: ”למה בורא עולם, למה דווקא אני, למה זה מגיע לי, מה עשית? אני לא זוכר שאמרתי מאז התאונה ועד היום - 'למה?' יש רק מילה אחת שאמרתי ואני אומר גם היום 'תודה!' אם זה מה שבחרת בשבילי, מי אני שאבוא ואתלונן ואבכה ואכעס עליך? רק אתה יודע מה הכי טוב בשבילי, נסתרות דרכיך ונפלאים מעשיך! אין עוד מלבדך אבא שבשמים, הקדוש ברוך הוא! הכל לטובה”.

אדם צריך להבין שיש בורא לעולם, ואין דברים שמתרחשים סתם. יש חשבונות שמיים וצריך לקבל את הכל בהבנה, באהבה ובשמחה כי אם אתה מאמין בבורא עולם, אז תסמוך רק עליו ותבטח רק בו. כמו שאתה יודע להגיד לו ”תודה” כשטוב לך, אתה צריך לדעת להגיד ”תודה” גם כשלא טוב לך. עדיך לסבול, לכאוב, להיות בצער, להתנקות, לתקן, להזדקך ולכפר על עוונות בעולם הזה ולא בעולם הבא. ולהגיע ישר למקום טוב למעלה. היום אני שוכב בחדר קטן, מרותק למיטה ומחובר למכונת הנשמה. לא רואה אדמה ולא שמיים, רק אני וארבע קירות, ואני יודע שאני לא מפסיד שום דבר בחוץ. העיר גדולה, המדינה גדולה, העולם גדול, אבל אני יודע שבחוץ הכל גשמיות, תאוה, הבל הבלים, ואני שוכב לי בחדר ומתבודד עם בורא עולם, מדבר אליו, מבקש ומתפלל עליו, על כל בני משפחתי ועל כל עם ישראל. אני יודע שכשיגיע יומי, עד 120, אני אקבל פי אלף, פי מיליון ממה שקיבלתי כאן בעולם הזה, אני לא מפסיד שום דבר!

היום אני מבין משהו שלאדם בריא קשה להבין, שהגוף זה דבר משני. כל עוד הלב פועם, הראש עובד, העיניים רואות, האוזניים שומעות, הפה מדבר ואוכל והנשמה מרוממת - מה צריך יותר מזה? כל עוד אני יודע שהעולם הזה זמני, החיים זמניים והגוף הוא זמני, אז ממה יש לי לדאוג? ממה יש לי

לחשוש? ממה יש לי לפחד? אבא שבשמיים - הקב"ה, שומר ומשגיח ודואג לכל מחסורי, וכמו שכתוב בתהלים (כג, א): ”מִזְמוֹר לְדָוִד, ה' רָעִי לֹא אֶחְסֹר”. ברוך ה' טוב לי עם מי שאני, מה שאני ואיך שאני! אין לי תלונות לבורא עולם - רק תודה! אני מאושר מאוד. האם אי פעם הערכת את גופך? את האצבע הקטנה בידך? שכשמגרד לך האף, האוזן או במקום אחר אתה מרים אותה ומגרד מיד, בלי בעיה. אם אשאל אותך אחרי כמה שניות 'מה עשית הרגע'? לא תבין או תזכור מה עשית, כי הכל מובן מאליו בשבילך. כאשר לי מגרד אני נאלץ לסבול את זה דקות ארוכות במקרה הטוב. אין מובן מאליו! ברגע שנפגע לך איבר בגוף, אז אתה מבין כמה אותו איבר היה חשוב לך. בעזרת האצבע הקטנה הזאת אתה מגרד את האף, אתה לוחץ על הכפתור של המעלית, אתה מחזיק כלי כתיבה, אתה מחזיק סכ"ם.

מתי לאחרונה הערכת את כף היד שלך? את היד שלך? כשאתה צמא, עם אותה יד אתה לוקח כוס, ממלא אותה מים והכוס נהיית יותר כבדה, ואז אתה מגיש אותה לפה ושותה. פעם חשבת והערכת את השרירים, את הגידים, את העצמות באמצעותם אתה מזיז את היד? עם הידיים אתה יכול לבנות ולהרוס, פעם חשבת על זה? הערכת את זה? אני לא יכול להזיז אצבע, אני צריך לבקש את עזרת הזולת בשביל שישקו אותי, יאכילו אותי או יגרדו לי את הגב. אני לא יכול לעשות דבר. אז תגיד לבורא עולם: ”בורא עולם, תודה על הידיים, תודה על שאני יכול לעשות מה שאני רוצה, איך שאני רוצה, מתי שאני רוצה, כמה שאני רוצה. תודה בורא עולם!”

האם פעם הערכת את הרגליים שלך? זוג רגליים שמחזיקות עליהן עשרות רבות של קילוגרמים. תגיד לבורא עולם תודה על שיש לך רגליים בריאות, שאתה יכול ללכת, לעלות מדרגות, יש אנשים מוגבלים, קשישים, שעד שהם עולים מדרגה בקושי רב לוקח הרבה זמן, ואתה יכול בדילוגים לעלות ללא בעיה. זה לא מובן מאליו שאתה יכול ללכת ולעלות למעלה. אין מובן מאליו! תגיד: ”תודה בורא עולם, תודה על רגליים הבריאות, על שאתה מזכה אותי ללכת לאן שאני רוצה, מתי שאני רוצה, כמה שאני רוצה ואני לא זקוק לעזרה של אף אחד”.

בורא עולם ברא אותנו מושלמים. אין סתם בעולם, נפלאים מעשיו של בורא עולם. אני שוכב על המיטה, מונשם, בתוך חדר קטן, כמעט ולא יוצא ממנו, לא רואה מה נעשה בחוץ. אתה ידידי, תעמוד מול החלון, תביט החוצה תיקח שאיפת אוויר, תגיד לבורא עולם: ”תודה בורא עולם! תודה על שאני יכול לנשום בכוחות עצמי, לראות שמיים, לראות שמש, לראות ירח וכוכבים, לראות עננים, לראות ציפורים, לראות אדמה, לראות עצים, לראות פרחים, דשא, לחוות את נפלאות הבריאה. זה לא מובן מאליו!”

תעריך את מה שבורא עולם נתן לך, אתה צריך להרגיש אדם מאושר, שהחיים יפים, שבורא עולם אוהב אותך, שהוא זיכה אותך בגוף בריא בנפש בריאה. עד כאן אלון פז.

לא מכבר הוזמן אלון פז לשאת דבריו בפני 1800 מתנדבים של ”עזר מציון”, בכנס אדיר בעיר צפת שנועד לעודד ולפרגן לאותם מתנדבים מוסרי נפש. שימו לב לדבריו שנאמרו לאוזניים כמהות ותמהות: ”אתם מביטים עליי. נכה, לא ידיים, לא רגליים. אל תרחמו עלי, אני מאושר. אני מושלם. ויותר מזה, אם הקב"ה ישלח אלי איש עשיר חסון וגבה קומה, עם ידיים חזקות ורגליים איתנות, ויאמר לי: ”אלון, האיש הזה מוכן להתחלף איתך, הוא ישכב במקומך משותק למיטה ויקבל את גופך, ואתה תקבל את גופו וממונו, ותוכל לחיות כאחד האדם. עשיר, בריא, תוכל להגיע לכל מקום ולהינות מן החיים. מה שתחליט אסכים לרצונך”, אז אשיב לקב"ה: ”לא, אינני מסכים, ומדוע? כי אתה ריבוננו של עולם יודע מה הכי טוב בשבילי. ואם הכי טוב בשבילי זה להיות מרותק למיטה, משותק, אז אני מעדיף להמשיך לחיות כך. ותודה על הכל”.

לפלונני, וזיווגה אותם בלילה אחד. למחרת באו אליה, אחד ראשו פצוע, אחד ללא עין, אחד רגלו שבורה.

אמרה להם: מה התרחש אתכם? זו אמרה: איני רוצה לזה, וזה אמר: איני רוצה לזו. מיד שלחה והביאה את רבי יוסי בר חלפתא, אמרה לו: אין אלוה-ה כאלוקיכם, אמת היא תורתכם ויפה אמרת.

מסופר שהסולטן שאל את החכם באשי - ראש הרבנים, מה מעשיו של הבורא מששת ימי בראשית ועד היום. סח לו החכם באשי את כל דברי המדרש הנ"ל. א"ל: הסולטן, שוטה הייתה אותה מטרוניתה, אין לזווג אלף עבדים ואלף שפחות כלאחר יד, אבל אחת לאחד, גם אני יכול!

השיבו החכם באשי כתשובת רבי יוסי: אם קלה היא בעיניך, קשה היא לפני הקב"ה! אמר הסולטן: הנה הווזיר, ראש השרים, התאלמן זה עתה. אני אשיאו אשה!

יצא לרחוב העיר וראה נערה נאה וחסודה, מצאה חן בעיניו. שאל לשמה ולמשפחתה, והייתה בת שועי הארץ. נתן בידה מכתב ואמר: לכי לוויזר, תני לו המכתב וייתן לך עשרה דינרי זהב! נטלה הנערה את המכתב מבלי שתדע את תוכנו, ובדרכה לארמון הווזיר פגשה בדרכה קבצנית זקנה, פושטת יד, שהתחננה: אנא גבירתי, נדבה! נכמרו רחמיה, לא היה לה כסף בידה, אך רעיון צץ במוחה: 'לכי לארמון הווזיר', אמרה לה, 'תני לו מכתב זה, הוא ייתן לך תמורתו 10 דינרי זהב ותתכלכלי בהם שבועות רבים!'

נטלה הזקנה את המכתב ופתנה לדרכה. כעבור מספר ימים היסב הסולטן עם הווזיר לסעודה. ראה שהוא בוחר מעדנים רכים ונימוחים, כקוביות רחת לוקום מסוכרות, ושם בצקלוננו. תמה הסולטן על מעשיו, ולשאלתו על כך - ענה לו הווזיר: אתה שלחת לי ישישה רועדת, חסרת שיניים, ופקדת עליי לשאתה לאשה. לא הרהרתי אחריו, וקיימתי את הציווי שלך. הלא תרשה לי להביא לה מעדנים לשמחה? חשכו עיניי הסולטן. קרא לחכם באשי ואמר: **אלוקיכם אמת ותורתכם אמת, ומה' אשה לאיש...**

[מעשה הגדולים י"ט]

"וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִׂים לְפָנֶיךָ" (כא, א)

לאחר מלחמת העולם השנייה, שקד רבות רבי צבי הירש מייזליש זצ"ל, אבד"ק ווייצען, על הסדרת 'היתר מאה רבנים' כללי, אשר יכלול היתר כולל לבני המחנות, הפליטים והשרידים, למען יוכלו לבנות את ביתם. לבית-דין זה היה תוקף ממשלתי, וכל נישואין שלא אושרו מטעם הבי"ד - לא אושרו ע"י הממשלה. כך היה שכיח שבאו לפני הבי"ד איש ואשה, בְּאִמְרָם 'זה בעלי וזו אשתי מאז קודם המלחמה, ועזר ה' לנו למצוא זה את זה כעת, לאחר החורבן, ועתה תנו נא לנו רישיון לדור ביחד כהלכות גוברין יהודאין', וצריכים היו בבית הדין לברר הדבר היטב, האם אין עוולה בשפתותיהם... יום אחד ישב רבי צבי הירש בחדרו, סמוך לחדר בית הדין, ולפתע נשמעו קולות רמים מחדר בית הדין. הרב נכנס לשם בבהלה כדי לברר מה זה ועל מה זה, והנה לפניו עומדים איש ואשה, והאיש - חרבו שלופה בידו, ועומד וצועק ומנפנף בחרבו - שאם לא יתנו לו על אתר את הרישיון המבוקש - יהרוג את כל רבני בית הדין. בראות חברי בית הדין צרת נפשם בסכנה נוראה זו, נסו וברחו בבהלה, וחלקם אף קפצו מן החלונות מרוב פחד. רק רבי צבי הירש נשאר עומד על עמדו, ושאל את האיש בשקט: "מה תרצה"? הדיבור הרך רק הגדיל את חמתו של האיש, והוא החל לצעוק: לא די מה שעוללו לנו הרשעים שאיבדתי את כל יוצאי חלציי במלחמה, עוד באים עתה הרבנים ואינם מתירים לי לדור עם אשתי, אשת נעורי מקודם המלחמה, אשר מצאתי זה עתה?! ענה לו הרב: "הנה נא יקירי, הלא תגיד לי האיך העזת פנים לבוא הנה למושב בית הדין מבלי לכסות ראשך בכיפה, הלא ידעת אם לא שמעת שאלוקים ניצב בעדת א-ל"? האיש משתאה, לא התכונן כלל לשאלה מסוג זה, והתחיל להצטדק שמרוב הצרות והתלאות לקחו ממנו הכל, ועדיין לא היתה לו ההזדמנות למצוא מטפחת לכסות בה את ראשו... "ראה יקירי", המשיך הרב, "הנה נמצאים כאן בהמתנה כ- 20,000 יהודים, מהם 15,000 כמוך - אשר הפנו עורף לשמירת מצוות התורה הקדושה, ו-5,000 החרדים לדבר ה'. וראה זה פלא, חמשת ה- 5,000 החרדים לדבר ה' - כולם כבר מצאו במה לכסות ראשם, אך לדאבונו - לא כולם מצאו את נשותיהם, ואצלכם - היפוך הדברים: במה לכסות ראשכם - עדיין לא מצאתם, ואת נשותיכם - מצאתם כולכם"...

ראה האיש כי נפל כאן בפת, ולבושתו - התגלתה עורמתו, לכך מיהר ואמר לאשה: הבה נלך מכאן, כי לא נוכל לפעול כאן כלום. נלך לברלין לאיזה ראבינער, אולי יעמוד הוא לצדנו למען נוכל להינשא...

ברכת התורה

רון ברינה

"לְאֲדָם מְעַרְכֵי לֵב וּמַה' מְעִנֵּה לְשׁוֹן" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מ"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוזה: סמי בן שמחה: גורג' בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוזה בת שמשון מרים בת עיזה: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה תמר ועל בני פאולה **זיווג הגון:** זרבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר: נעמה בת אסתר: יצחק בן חיה חרלי בת זרבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א יעקב ישיאל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עודד בן גר: גולן בן דינה אוטיל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שרה רחל בת נארה: רות בת לינה: נורית בת רחל

לזרע של קיימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לילו: לילית בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מזל

"אם אֲדַנְנוּ יָמֵן לֹא אִשָּׁה... הָאִשָּׁה וְיִלְדֶיהָ

תִּהְיֶה לְאֲדָנֶיהָ וְהוּא יֵצֵא בְּגִפּוֹ" (כא, ד)

במדרש (רבה בראשית ס"ח, ד) מסופר: מטרונה אחת שאלה את רבי יוסי בר חלפתא: לכמה ימים ברא הקב"ה את עולמו? א"ל: לשישה ימים, כדכתיב (שמות כ, י): "כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ". אמרה לו: מה הוא עושה מאותה שעה ועד עכשיו? אמר לה: הקב"ה יושב ומזווג זיווגים, בתו של פלוני לפלוני... אשתו של פלוני לפלוני... אמרה לו: זו היא אומנותו? אף אני יכולה לעשות כן. כמה עבדים, כמה שפחות יש לי, לשעה קלה אני יכולה לזווגן. אמר לה: אם קלה היא בעיניך, קשה היא לפני הקב"ה כקריעת ים סוף! מה עשתה, נטלה אלף עבדים ואלף שפחות, והעמידה אותן שורות שורות, אמרה: פלוני יישא לפלונית ופלונית תינשא

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיווג הרבים

ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון